

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**In Canonem Sacrificii Missae, Vti & reliquas eiusdem
Partes Brevis Ac Lvcv lenta, & ad pietatem vtilis Expositio**

Veken, Frans van der

Coloniae, 1644

§ 4. Communicantes & memoriam venerantes

urn:nbn:de:hbz:466:1-9878

causis, tum communibus, tum priuatis, habitâ ratione applicationis, vel generalis per Ecclesiam, vel specialis per Sacerdotem factæ, ac dispositionis cuiusque, ex pactis conuentis cum Christo suo, ad vnumquemque pertineat.

§. IV.

*Communicantes & memoriam
venerantes.*

Non est hæc noua Oratio, sed prioris pars, à verbis illis inceptæ: *Te igitur, Clementissime Pater,* & ad sequentem vsque orationem productæ: *Hanc igitur Oblationem:* vbi etiam consuetâ formulâ concluditur, *Per Christum Dominum nostrum.* Idq; postulat verborum connexio, quibus plena sententia deerit, nisi *communicantes* referatur ad vocem præcedentem *offerimus, vel offerunt.*

Porro *communicantes*, quamuis à multis accipiatur de communicatio-
ne

ne nostrâ cum Beatis in cælo, quorum commemoratio sequitur : ab alijs tamen verisimilius intelligitur de fidelium Sacrificium hoc offerentium communionem inter se : id enim suadent verba, quæ summis festiuitatibus interponuntur, hoc modo *· communicantes, & diem sacratissimum celebrantes, & paulò post, sed & memoriam venerantes*, vbi particula aduersatiua *sed*, cum copula *&*, diuersitatem importat ; vt sensus sit : Offerimus communicantes, diemque celebrantes, sed & præterea memoriam venerantes. Per hanc autem fidelium communicationem denotatur vnio, quâ inter se deuinciuntur ; non solum propter eandem fidem, spem, charitatem ; sed etiam propter illius hostiæ oblationem, quam in singulare quoddam, vt loquitur Tridentinum *à, unitatis signum, vinculum charitatis, concordiaq; symbolum*

Sal-

· Sess. 13. c. 8.

Saluator instituit. Vnde & eius participatio, S. Damasceno teste, communio appellatur, *Quia*, inquit a, *per illam efficimur unum Christi corpus mysticum*, quod ex fidelium tanquam membrorum per charitatem connexionem compaginatur: quin immò & unus efficimur panis mysticus. Idque deinde confirmat ex Apostolo: *Vnus panis, unum corpus multi sumus omnes, qui de uno pane & uno calice participamus* b.

Sed quidquid sit de literalis sensu communicationis cum Sanctis: reipsâ in hac parte Canonis cum illis communicamus, venerantes memoriam eorundem: ac in primis *gloriosa semper Virginis MARIÆ*, deinde *beatorum Apostolorum*, ac plurimorum *Martyrum* nominatim: tum cæterorum Sanctorum in genere, omniumque patrociniûm implorantes. Primo autem loco veneramur *DEIPARAM*

a. l. 4. fid. c. 14. b. 1. Cor. 10.

param, non solum propter excellentiam dignitatis, gratiaque; patrocinandis: sed etiam propter singularem cognationem cum praesenti Sacrificio. Ipsa enim salutarem eius victimam mundo edidit: utque; ex sacro epithalamio discimus: *venter eius propter virginitatem vallatus lilijs aceruus fuit tritici, & vbera eius botri vineae a*, unde meliori sui parte caelestem conficimus panem, vinumque; exprimimus, ex quibus munda haec, & *secundum ordinem Melchisedec b*, oblatio constat. Accedit in hoc Dominicae Passionis theatrum nullam potiori iure personam introduci, quam quae singulari redemptionis praerogativa gaudens, primarius merito censetur Sanguinis Christi effectus. A nulla denique decentius duci Martyrum chorum, quam a Martyrum Regina, & plus quam Martyre ob *doloris gladium*, qui in Passione Filij, iuxta vaticinium Simeonis *c*, *eius animam pertransiuit*.

Por-

a Cant. 7. b Psal. 69. c Luc. 2.

Porro Martyres, siue simul Aposto-
li sint, siue non, in hanc prodeunt sce-
nam, soliꝫ è sacris tabulis nominan-
tur: per nullos enim Christi Passio ma-
gis ad viuum repræsentrari potest, per
nullos magis honorari hoc Sacrificium.
Ipsi namque Christi *vestigia sequentes,*
eiusq; passionum socij effecti, configurati
sunt morti eius: & re ipsa ostenderunt,
protestationem illam diuinæ potesta-
tis atque dominij in vitam nostram ac
mortem, ad quam faciendam Sacrifi-
cium deputatur, non esse honorariam
tantum ac cæremonialem, (quales in-
terdum in Principum aulis frequentan-
tur) sed obligatoriam, maximeque se-
riam atque synceram: vi cuius tot Apo-
stoli ac Martyres vitam suam in tor-
mentis posuerint: nosq; etiam ponere
parati simus, quando cunque Dei ho-
nor & voluntas tulerit. Hic enim ani-
mus tam luculento opere comproba-
tus maximè commendat præstantiam

E Sa-

2. Pet. 2. 1. Cor. 5. Philip. 3.

Sacrificij, præsertim illius, vbi ex tam nobilis hostiæ oblato pro nobis Sanguine acriores stimuli ad nostrum quoque tanto ignobiliorem offerendum suggeruntur. Atque hinc factum opinor, vt non solùm ad Martyrum memorias, sed super ipsis quoq; eorundem sepulchris tanquam altaribus augustissimum hoc Sacrificium celebrari consueuerit, quia nullus locus vel ornatus, eius dignitatem efficaciamq; magis ob oculos ponit.

§. V.

De Oratione. Hanc igitur Oblationem seruitutis nostræ.

Postquam oblatum est Sacrificium in expiationem culparum, gratiarum actionem, impetrationem beneficiorum; congruebat, vt non negligeretur primarius eius finis, qui est, significare ac protestari supremam Dei excellentiam & dominium, infimamque nostram subiectionem, ac seruitutem: quem-